

II) Τελειώνω τὸ τρώχισμα πολλαχ. : Ἀκόμη δὲν ἀποτρώχισα τὸ μαχαίρι.

ἀπότρυγα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀπότρυγα Κάρπ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος. Ἡ λ. καὶ τὸν 17ον αἰῶνα παρὰ Βάρνερ (ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,394). Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀπόθρερα, ἀπόσπορα κττ.

Μετὰ τὸν τρυγητὸν ἔνθ' ἀν. : Ἀπότρυγα θά' ῥθω - θά' πάω - θά' τὸ κάμω κττ. πολλαχ. Τὰ προτουβρόχια δὴ 'ς τὸν τόπον μας πιά'νι ἀπότρυγα Αἰτωλ. || Παροιμ. φρ. Ξαναμανὰ κι ἀπότρυγα (ἐπὶ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν καὶ παρακαίρως πράττοντος ἢ ζητοῦντός τι. ξαναμανὰ = ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀποβέντεμα.

ἀποτρώγημα τό, Λεξ. Βλαστ. Μπριγκ. ἀποτρώγ'μα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρώγῳ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ. Συνών. ἀποβεντέμισμα, ἀποβεντέμισμός, ἀποτρώγησις 1, ἀποτρώγι 2, ἀποτρώγιδι 2, ἀπότρυγο 1, ξετρώγι.

ἀποτρώγησις ἡ, ἀμάρτ. ἀποτρώγησις Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρώγῳ καὶ τῆς καταλ. -σις.

1) Ἀποτρώγημα, ὁ ιδ. 2) Τὸ μέρος τῆς ἀμπέλου ὅπου προσωρινῶς διεκόπη ὁ τρυγητός : Τὰ πρόβατα βόσῃσαν ὡς τ'ν ἀποτρώγησις. Νὰ μὴν πὰς παραπέρα ἀπ' τ'ν ἀποτρώγησις.

ἀποτρώγι τό, πολλαχ. ἀποτρώγ' βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώγι Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἴποτρώγι Εὐβ. (Κάρυστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρώγῳ καὶ τῆς καταλ. -ι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

Συνήθως κατὰ πληθ. 1) Σταφυλαὶ ἀπομένουσιν ἐπὶ τῆς ἀμπέλου μετὰ τὸν τρυγητὸν πολλαχ. Συνών. ἀπανωτσάμπουρο, ἀποζούρι 2, ἀποστάφυλο, ἀποτρώγιδι, ἀποτσάμπι, ἀποτσάμπουρο, καμπανάρι, καμπανέλλι, καμπανός, κουδούνι. Πβ. ἀπόβακλο. 2) Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ τρυγητοῦ Κεφαλλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 3) Αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἡμέραι Κεφαλλ. Συνών. ξετρώγισα (ιδ. ξετρώγι).

ἀποτρώγιδι τό, ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 2 211 ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 52 — Λεξ. Βυζ. Αἰν. ἀποτρώγι Κάρπ. ἀποτρώγιδι Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρώγῳ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ιδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Συνήθως πληθ. 1) Ἀποτρώγι 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν. : Ποιήμ.

Πάντα κι ἀκόμα σὰ νὰ ζητειανεύουν

τ' ἀποτρώγιδι τοῦ περιβολιοῦ σου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

Καὶ τὸ πρῶνι κατέβαινα 'ς τ' ἀμπέλι νὰ τσιμπήσω

τ' ἀποτρώγιδι τὰ κρουστά ποῦ παγωμένα τὰ εἶχε

σὰν κρούσταλλα, σὰν τραγανὰ πετράδια, τὸ μιστράλι

ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν. 2) Ἀποτρώγι 2, ὁ ιδ., Λεξ. Αἰν.

ἀπότρυγο τό, Κύθν. Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Συνήθως πληθ. 1) Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ ἐνθ' ἀν. : Τ' ἤρθες, ἄμοιρε, τώρα 'ς τ' ἀπότρυγα ; Μέγαρ. || Φρ. Τώρα 'ς τ' ἀπότρυγα ! (κατόπιν ἐορτῆς) Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. || Παροιμ. Ἡ ἀλ' ποῦ 'ς τ' ἀπότρυγα σφεντόνες ἐπλεκε (ἐπὶ

τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Δημητσάν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 2) Τὸ τέλος παντὸς σπουδαίου ἔργου Πελοπ. (Γορτυν.) 3) Τὰ μεθέορτα Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἀπότρυγος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Ὁ μὴν Ὀκτώβριος. Συνών. ιδ. ἐν λ. Ἀγιδημη-τρίτης, ἔτι δὲ συνών. Ὀκτώβρις, Σπορεάς.

ἀποτρώγῳ σύνθηθ. ἀποτρώγῳ πολλαχ. ἀποτρώγῳ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀποτρώγῳ βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώγῳ Σίφν. ἴποτρώγῳ Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρώγῳ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποτρώγῳ = τρώγῳ.

Τελειώνω τὸν τρυγητὸν σύνθηθ. : Παροιμ. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀποτρώγουν, ἡ Μαρία ἐπλεκε καλάθια (ἐπὶ τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Ζάκ. κ.ά. Συνών. ἀποβεντεμίζω.

***ἀποτρώπωμα** τό, ἀποτρώπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρώπῳ.

Ἀφαίρεσις τοῦ τρώπματος.

ἀποτρώπῳ ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 78 ἀποτρώπῳ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρώπῳ.

I) Εἰς τὴν ραπτικήν, ἀφαιρῶ τὸ τρώπωμα Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξετρώπῳ. II) Ἀποκρύπτομαί που ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἀν. : Δυστυχισμένη ἄνθρωπε, σὲ φόβισα κι ἀποτρώπωσες ! Ἀντίθ. ξετρώπῳ.

ἀποτρώγω (I) Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτρώγω = ἀποδάκνω, παρεσθίω τινός.

Καταδιώκω τινά : Παροιμ. φρ. Κάποιος ἀποτρώγει σε (πρὸς τὸν πράττοντά τι μετὰ πολλῆς βίας καὶ ταχύτητος).

ἀποτρώγω (II) σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀποτρώγῳ βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώγω Ἄνδρ. κ.ά. ἀποτρώγῳ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σκῦρ. ἀποτρώγῳ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποτρώγῳ Πελοπ. (Οἶν.) ἴποτρώγῳ Κρήτ. ἴποτρώγῳ Χίος (Πυργ.) ἴποτρώγῳ Ρόδ. κ.ά. ἴποτρώγῳ Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποτρώγῳ Τσακων. Ἀόρ. ἀπόφαγα κοιν. ἐπέφαγα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀποφαγωμένος πολλαχ. ἀποφαγωμένος Ζάκ. Νάξ. κ.ά. ἀποφαγωμένους Ἡπ. κ.ά.

Τὸ μεσν. ἀποτρώγω. Διὰ τὸν τύπ. Τσακων. ἀποτρώγῳ, ἐν ᾧ τὸ τρώγῳ τοῦ τρ, πβ. καὶ μετδύα (μητρυιά), τδύχε (τρίχες) κττ.

1) Τελειώνω τὸ φαγητόν, παύω νὰ τρώγω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ἄμα ἀποφάτε, ν' ἀρχίσετε δουλειά. Ὅ,τι ἀποφάγαμε, ἤρθε κ' ἐκεῖνος. Σὰν ἀποφάγαμε, ἀρχίσε ἡ βροχή. Μόλις ἀποφάγα, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἄν ἀπόφαες, σήκω νὰ μοῦ φέρῃς λίγο νερὸ κοιν. Οἱ μισοὶ ἦταν ἀποφαωμένοι ποῦ οἱ ἄλλοι ὅ,τι ἀρχίζαν Ζάκ. Ἐμεῖς τρώμε μέρα μέρα, μέσ' 'ς τὰ σούρουπα ἔμεταν ἀποφαωμένοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθε ἀποφαωμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Ἐφαί κι ἀπόφαί (ἀπέθανε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. φρ. Νίψου κι ἀποφάγαμε (ἐπὶ προώρου ἀποτυχίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπὶ ἀποστερήσεως προσδοκωμένου κέρδους. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,396) πολλαχ. Νίψου κι ἀποφάγαμ' ἀπ' ἀμπέλ' ! (κατεστράφη τὸ ἀμπέλι ἐκ θεομηνίας) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,198 (ἐκδ. RDawkins) «ἐκάλεσέν τους νὰ φάσιν μετὰ του καὶ ὄνταν ἐποφάγασιν, ἐσηκώθην ὁ μισερ κτλ.» καὶ 1,658 «ἄνταν ἐπόφαγεν ὁ ρήγας, ἤρταν κάτινες ὅπου ἐφέραν μαντάτον τοῦ ρηγός». 2) Τρώγω τι ἐντελῶς σύνθηθ. : Εἶναι τόσο πολὺ αὐτὸ ποῦ μᾶς δώσατε, ὥστε δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀποφάμε σύνθηθ. Τὸ μουσκάρι ἐπόφαε τ' ἄχρεα Κρήτ. Βρήκα τ' ἀμπέλ' - τοῦ χωράφ'

